

НЕВМИРУЩЕ СВЯТО

Сорок сім років минуло з того дня, який сповістив людству, що фашистська чума в Європі знищена, що прийшла довгождана перемога. Час летить вперед згідно своїх законів, багато що відходить у минуле, але у пам'яті людській не стерти сторінку історії, написану сльозами і кров'ю мільйонів, які боролися за свободу, за щастя, за незалежність.

Важким, невимовно важким був довгий без малого чотирирічний шлях від Бреста до Сталінграду і від берегів Волги до Шпрее і Ельби, до стін ворожого Рейхстагу.

Вже 15 липня 1941 року фашистські полчища вдерлися в селище Рокитне. Запровадження «нового» порядку фашисти почали з масового винищення радянських людей. На ринковій площі було розстріляно 411 жителів. У Рокитному був влаштований концентраційний табір, кінотеатр перетворили в стайню, в шкільному приміщенні розташувалася жандармерія. В райцентрі, населених пунктах Рокитнівщини захоронено 1129 чоловік, тих, хто загинув від рук ворога. Фашисти спалили Старе Село, Будки-Кам'янські, Кам'яне, Старики, Нетребу.

Та люди піднялися на боротьбу із загарбниками. Партизанський загін «За Батьківщину», який командував І. П. Федоров, під час рейду по північних районах Рівненської області 4 грудня 1942 року розгромив ворожий гарнізон на станції Остки. Партизани спалили приміщення жандармерії, залізничної станції, зруйнували залізничні споруди. Під час Карпатського рейду через село Сновидовичі пройшли бійці партизанського з'єднання С. А. Ковпака.

Пишаються односельці мужністю О. І. Федоровича, який був постійним провідником партизанів, а також брав участь у бойових операціях загону. В людській пам'яті зберігається пам'ять про подвиг партизана із загону Д. М. Медведєва, іспанця Антоніо Рато Бланко. Він у липні 1942 року на станції Остки кинувся з гранатою в руках на один з вагонів військового ешелону, щоб знищити варту і дати змогу партизанам підірвати ешелон.

Сьогодні, у День Перемоги, ми схиляємо голови перед пам'яттю тих, хто не дожив до переможних залпів травня 1945 року, хто віддав своє життя в ім'я великої мети. Ми знаємо нині імена багатьох героїв, удостоєних почесних звань і нагород, але назвати всі напевно чи зможемо. Пам'ятати повинні інше: подвиг у ті дні здійснювався повсюди — на передовій і в тилу, щодня, щогодини народ боровся проти окупантів.

Свою частку в розгромі фашистських окупантів внесли і жителі нашого району. Більше тисячі наших земляків вступили в ряди Збройних Сил Країни

146 рокитнівчан боролися з фашистами в партизанських загонах. На території району діяли з'єднання В. М. Яремчука, О. М. Сабурова, друге з'єднання молдавських партизанів під керівництвом Я. П. Шкрябача, в районі села Борове дислокувався загін під керівництвом Д. Т. Узденова. На початку 1943 року на території району почав діяти загін ім. Дзержинського, який очолив І. І. Галицький.

За бойові заслуги на фронтах Великої Вітчизняної війни та в тилу ворога багато наших земляків нагороджені бойовими орденами і медалями. Зокрема, 36 жителів Рокитнівщини удостоєні ордена Червоної Зірки. Серед них — Василь Васильович Івченко та Василь Васильович Близнюк з селища Томашгород, Микола Данилович Пишняк із Старого Села, Сергій Григорович Колосов із Сновидович, Микола Іванович Пресняков і Ілля Герасимович Шинкар з Рокитного і багато інших. Про стійкість і хоробрість наших земляків свідчить той факт, що тридцять дев'ять із них нагороджені солдатським орденом Слави. Це Іван Григорович Андруховець із Кам'яного, Євтух Степанович Козаченко з Кисорич, Дмитро Володимирович Ничипорчук з Масевич, Петро Гнатович Примак з Біловіжа та інші.

Пролітають роки. Все менше і менше свідків тих подій залишається серед нас. Нині в районі проживає всього 558 учасників Великої Вітчизняної війни, із них 112 інвалідів. Все більше вони потребують турботи, допомоги, милосердя. І ми повинні надавати їм її. Адже ці люди відстояли мир і свободу, відбудували після такої важкої війни країну, втрапивши при цьому частину свого здоров'я.

Честь і слава учасникам Великої Вітчизняної, мужнім народним месникам. Ніколи не згасне наша священна пам'ять про тих, хто не повернувся з поля бою. Горить вогонь вічної слави біля обелісків і монументів, споруджених на честь героїв. Та це не тільки пам'ять, це звернення до тих, хто живе сьогодні, нагадування про уроки війни, застереження про те, що ніякі війни не несуть людям добра.

Свято Перемоги особливе. Його можна справедливо вважати сімейним святом, адже немає в нас жодної сім'ї, не зв'язаної з цим днем. Тож із святом Вас, дорогі побратими, дорогі земляки. Хай завжди буде ясным небо над Вашими головами, головами Ваших дітей і онуків.

І. Жолудєв,
голова районної ради ветеранів вій-